

Τὸ Κυπριακὸ

Τὸ Κυπριακὸ εἶναι ἓνα πρόβλημα πολύπλοκο καὶ πολύπλευρο. Ἐσωτερικὰ στὴν Κύπρο εἶναι πρόβλημα ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν καὶ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας. Εἶναι πρόβλημα ἐξασφαλίσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς πλειοψηφίας, ὅσο κι ἂν αὐτὸ φαίνεται παράδοξο. Διεθνῶς εἶναι πρόβλημα διαφυλάξεως τῆς εἰρήνης στὴ λεκάνη τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, ποὺ κινδυνεύει τόσο ἀπὸ τὶς ἐπιθετικὲς καὶ ἀντίθετες πρὸς τὸν καταστατικὸ χάρτη τοῦ ΟΗΕ ἐνέργειες τῆς Τουρκίας, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν ποὺ ἀποτελεῖ γιὰ τὶς Ἀραβικὲς εἰδικώτερα χῶρες ἢ ὑπαρξὴ Ἀγγλικῶν βάσεων στὴν Κύπρο.

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα ὅμως, τὸ Κυπριακὸ εἶναι ἡ λυδία λίθος τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς. Στὴ φλόγα τῆς Κυπριακῆς δοκιμασίας φάνηκαν ποιοὶ εἶναι στὴν πραγματικότητά οἱ ἐχθροὶ μῶς καὶ ποιοὶ οἱ φίλοι μας. Κι ἀκόμα φάνηκε ὀλοκάθαρα ποιὲς κοινωνικὲς καὶ πολιτικὲς δυνάμεις μέσα στὸν τόπο μας ἀκολουθοῦν πατριωτικὴ πολιτικὴ ποιὲς ταλαντεύονται πιασμένες στὸ μάγκανο τῶν ἀνθελληνικῶν «συμμαχιῶν» καὶ ποιὲς πρόδωσαν τὰ ὑψίστα ἐθνικὰ συμφέροντα, θυσιάζοντάς τα στὸ θωμὸ αὐτῶν τῶν «συμμαχιῶν».

Χάρη στὴν ἀντίσταση τῶν Κυπρίων, ἡ Πενταμερῆς Διάσκεψη τοῦ Λονδίνου, ποὺ προσπάθησε τὸν περασμένο Ἰανουάριο νὰ λύσει τὴ σημερινὴ κρίση μέσα στὰ πλαίσια τῶν συμφωνιῶν τῆς Ζυρίχης καὶ τοῦ Λονδίνου ἀπέτυχε. Καὶ τὸ Κυπριακὸ πρόβλημα ἀκολούθησε τὸ φυσικὸ του δρόμο, τὸ δρόμο πρὸς τὸν ἀνοιχτὸ στίβο τοῦ ΟΗΕ, ὅπου ὄχι μόνον οἱ ἐχθροὶ τῆς Κυπριακῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι τῆς εἶχαν τὸ λόγο. Μὲ τὴν γνωστὴν διμόφωνη ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τῆς 4ης Μαρτίου ἀναγνωρίστηκε πανηγυρικὰ ἡ κυριαρχία τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ποὺ στὴν Πενταμερῆ τοῦ Λονδίνου εἶχε οὐσιαστικὰ παραμεριστεῖ καὶ ἡ εὐθύνη τῆς Κυπριακῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὴν διατήρηση καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῆς τάξεως στὸ νησί ποὺ τόσο ἡ Τουρκία ὅσο καὶ ἡ Ἀγγλία μὲ τὸ στρατὸ ποὺ εἶχε στείλει ἐκεῖ τὴν ἀμφισβητοῦσαν. Καὶ δυστυχῶς ἡ ἀφίξη τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ στὴν Κύπρο εἶχε προκληθεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση, ὅπως δηλώθηκε ρητὰ ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπίσημα χεῖλη. Μὲ τὴν ἴδια ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, ποὺ καλοῦσε τὰ κράτη - μέλη τοῦ ΟΗΕ νὰ ἀπόσχουν πάσης πράξεως ἢ ἀπειλῆς δυναμένης νὰ ἐπιδεινώσει τὴν κατάσταση εἰς τὴν κυρίαρχον δημοκρατίαν τῆς Κύπρου, μπῆκε φρένο στὶς ἐπιδιώξεις τῆς Τουρκίας γιὰ ἐπέμβαση.

Ὅμως τὸ Κυπριακὸ δὲν λύθηκε στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας, οὔτε προωθήθηκε ὅσο θὰ ἦταν δυνατό. Ἡ λυσσασιμένη πίεση τῶν «συμμάχων» μας ποὺ μία, ἀλλὰ ὄχι ἡ χει-

ρότερη, έκδήλωσή της ήταν τὰ ἀμερικανοτουρκικά γυμνάσια στὸ Αἶγαϊο, ἐμπόδισε τὴν ἀντιμετώπιση τῆς οὐσίας τοῦ προβλήματος ἀπὸ τὴν ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας, ἐπέτυχε νὰ ἐξαρτᾶται ὁ διεθνὴς εἰρηνευτικὸς στρατὸς τοῦ ΟΗΕ ἀπὸ τὸ Γενικὸ Γραμματεῖα μόνον καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας, ὅπου τὸ Σοβιετικὸ ἀλλὰ καὶ τὸ Γαλλικὸ θέτο μποροῦσαν νὰ παρεμποδίζουν κάθε ἀντικυπριακὴ συνωμοσία καὶ ἀνάγκασε τὴν ἑλληνικὴ κυβέρνησις νὰ πιέσει μὲ τὴ σειρά της τὴν Κυπριακὴ νὰ δεχθεῖ τὸ σχέδιο τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς. Γι' αὐτὸ ἡ Σοβιετικὴ, ἡ Γαλλικὴ καὶ ἡ Ἰσσεχλοβακικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἀπέσχον ἀπὸ τὴν ψηφοφορία τοῦ ἄρθρου 4 τῆς ἀποφάσεως, σχετικὰ μὲ τὴ συγκρότηση τοῦ στρατοῦ, χωρὶς νὰ τὸ καταψηφίσουν, ἐπειδὴ εἶχαν δηλώσει πὼς δὲν θὰ ἀντιταχθοῦν σὲ ἀπόφαση ποῦ θὰ γινόταν δεκτὴ ἀπὸ τὴν Κύπρο.

Παρὰ τὴ θετικὴ συμβολὴ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς στὴ διατήρηση τῆς ἀκεραιότητος τῆς Κύπρου, ἡ Τουρκία βασιζόμενη στὶς συμφωνίες τῆς Ζυρίχης καὶ συγκεκριμένα στὸ ἄρθρο 4 τῆς συνθήκης ἐγγυήσεως, πρὶν περάσουν δέκα μέρες, ὑποκίνησε πάλι τοὺς Τουρκοκύπριους σὲ ἀπρόκλητη ἐπίθεση ποῦ συντρίφτηκε ἀπὸ τὶς δυνάμεις ἀσφαλείας τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας καὶ μὲ πρόσχημα τὴν καθυστέρηση τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ στρατοῦ τοῦ ΟΗΕ (ἐξ αἰτίας τῶν ἀντιδράσεων τῶν Ἄγγλων καὶ Ἀμερικανῶν) ἀποπειράθηκε νὰ εἰσβάλλει καὶ πάλι στὴν Κύπρο γιὰ νὰ καταλύσει τὴν κυριαρχία τῆς Κυπριακῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ προωθήσει τὰ σχέδια γιὰ τὴ διοικητικὴ διχοτόμηση τῆς Κύπρου. Μὲ τὴ σθεναρὴ ἀντίσταση τῆς Κυπριακῆς ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ τὴν ἄμεση προσφυγὴ τους στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας ξανά, καταδικάστηκε καὶ πάλι ἡ Τουρκικὴ πρόκληση. Τὰ μηνύματα τοῦ Χρουστώφ πρὸς τὸν Μακάριο (συμπαράσταση ὕλικὴ καὶ ἠθικὴ) καὶ πρὸς τὸν Ἰνονοῦ (προειδοποίηση γιὰ τὶς συνέπειες μιᾶς ἐνδεχόμενης ἐπιθέσεως), εἶχαν ἐπίσης ἀποφασιστικὴ ἐπίδραση.

Εἶναι πιὰ ὀλοφάνερο πὼς τὸ Κυπριακὸ θὰ περάσει ἀκόμα πολλὲς φάσεις ὥσπου νὰ φτάσει στὴν τελικὴ λύση του, ποῦ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως μὲ διεθνῆ κατοχύρωση τῶν δικαιωμάτων τῆς τουρκικῆς μειονότητας ποῦ ἀποτελεῖ ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὸ 18% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Κύπρου.

Εἶναι ὅμως ἐξ ἴσου ὀλοφάνερο, ὅτι τὸ πρῶτο ἐμπόδιο στὴ λύση τοῦ Κυπριακοῦ εἶναι τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ συνθήκες ἐγγυήσεως καὶ συμμαχίας, δηλαδὴ τὰ δημιουργήματα τῶν συμφωνιῶν τῆς Ζυρίχης. Καὶ ὅμως οἱ συμφωνίες αὐτὲς εἶναι ἄκυρες καὶ ἀνυπόστατες. Γιατὶ ἔρχονται σὲ ρητὴ ἀντίθεση μὲ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ ΟΗΕ. Τὸ πρόβλημα λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ κατάργησή τους ἢ ἡ τροποποίησή τους, ἀλλὰ ἡ διεθνὴς ἀναγνώριση τῆς ἀκυρότητάς τους.

Συγκεκριμένα, μὲ τὸ ἄρθρο, 1 παράγρ. 2 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τοῦ ΟΗΕ, ἀναγνωρίζεται ἡ ἀρχὴ τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, ἀρχὴ ποῦ παραβιάζεται ἀπὸ τὸ Σύνταγμα τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, σ' ὅλες τὶς διατάξεις του ποῦ καθιερῶνουν γιὰ τὴν Τουρκικὴ μειονότητα δικαιώματα δυσανάλογα πρὸς τὴν ἀριθμητικὴ τῆς δύναμη, στὶς διατάξεις ποῦ ἀναγνωρίζουν τὸ δικαίωμα τοῦ θέτου στὸν Τούρκο ἀντιπρόεδρο, στὶς διατάξεις ποῦ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν τροποποίησις τοῦ συντάγματος χωρὶς τὴν ἄδεια τῶν «ἐγγυητριῶν» δυνάμεων, στὴ διάταξη τέλος ποῦ ἀπαγορεύει στοὺς Κύπριους νὰ ἀποφασίσουν, ἂν θέλουν τὴν ἔνωσή τους μὲ τὴν Ἑλλάδα, κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ ἐφαρμογῆς τῆς συνθήκης ἐγγυήσεως, δηλαδὴ τὴν ἀπειλὴ ἐπιμετάσεως

τῆς Ἀγγλίας, τῆς Τουρκίας καί..... τῆς Ἑλλάδας (ἄρθρα 185 παράγρ. 2, 182 καί 181). Ἐπομένως, ὅλες αὐτές οἱ διατάξεις τοῦ Συντάγματος τῆς Κύπρου εἶναι ἄκυρες.

Ἄκυρες εἶναι καί οἱ συνθήκες συμμαχίας καὶ ἐγγυήσεως ποὺ καταλύουν τὴν κυριαρχία τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας, ἐπιβάλλουν μικτὴ Ἀγγλοελληνοτουρκικὴ κατοχὴ στὴν Κύπρο, διαιωνίζουν τὴν ὑπαρξὴ Ἀγγλικῶν βάσεων στὸ νησί καὶ ἀναγνωρίζουν στὶς «ἐγγυήτριες» δυνάμεις τὸ δικαίωμα μονομεροῦς ἐπεμβάσεως, ποὺ ἐπικαλεῖται τώρα, ἡ Τουρκία.

Εἶναι ἄκυρες, γιὰ τὸ ἄρθρο 2 παράγρ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου ἀναφέρει ὅτι «ὁ Ὄργανισμὸς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κυριαρχοῦ ἰσότητος τῶν μελῶν του. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ποὺ ἡ Κύπρος εἶναι μέλος τοῦ ΟΗΕ, ἡ διάταξη αὐτὴ ἔχει ἐφαρμογὴ καὶ γι' αὐτήν, ὅπως καὶ ἡ διάταξη τῆς παραγράφου 4 τοῦ ἴδιου ἄρθρου, ποὺ λέει ὅτι: «Πάντα τὰ μέλη θὰ ἀπέχουν εἰς τὰς διεθνεῖς τῶν σχέσεις τῆς ἀπειλῆς ἢ τῆς χρήσεως βίας κατὰ τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος ἢ τῆς πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας οἰουδήποτε Κράτους ἢ καθ' οἷονδήποτε ἄλλον τρόπον ἀσυμβίβαστον πρὸς τοὺς σκοποὺς τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν».

Τὸ ἄρθρο 52 παράγρ. 1 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, δρίζει ὅτι δὲν ἀποκλείεται ἡ ὑπαρξὴ τοπικῶν συμφωνιῶν σὲ θέματα διεθνοῦς εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι αὐτὲς εἶναι σύμφωνες πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὶς ἀρχές τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Κατὰ τὸ ἄρθρο αὐτὸ οἱ συμφωνίες ἐγγυήσεως καὶ συμμαχίας ποὺ εἶναι ἀντίθετες πρὸς τοὺς σκοποὺς καὶ τὶς ἀρχές τοῦ ΟΗΕ, ὅπως εἶδαμε παραπάνω, δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν, εἶναι δηλαδὴ ἀνυπόστατες.

Τέλος, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 103 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου «ἐν περιπτώσει συγκρούσεως τῶν κατὰ τὸν παρόντα Χάρτην ὑποχρεώσεων τῶν κρατῶν - μελῶν πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἐξ οἰασδήποτε ἄλλης διεθνοῦς συμφωνίας, θὰ προέχουν αἱ κατὰ τὸν παρόντα Χάρτην ὑποχρεώσεις αὐτῶν».

*

**

Ὁ Κυπριακὸς λαὸς, στὸν ἀγῶνα του γιὰ τὴν αὐτοδιάθεση καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Κύπρου, ἔχει μὲ τὸ μέρος του ὄχι μόνον τὸ οὐσιαστικὸ ἀλλὰ καὶ τὸ τυπικὸ δίκαιο. ἔχει ἀκόμα τὴν δλόφυχη συμπαράσταση τῶν ἀδελφῶν Ἑλλήνων καθὼς καὶ τὴν ὑποστήριξη ὄλων τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν, τῶν νεαρῶν ἀντιαποικιακῶν κρατῶν τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Λατινικῆς Ἀμερικῆς καὶ πολλῶν Δυτικοευρωπαϊκῶν χωρῶν, ὅπως ἡ Γαλλία, ποὺ δὲν εἶναι διατεθειμένες νὰ παίξουν τὸ ρόλο τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτη καὶ συνένοχου στὶς ἀποικιοκρατικὲς ἐπιδιώξεις καὶ μανουῆρες τῶν Κυβερνήσεων τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ προσφυγὴ στὸ Συμβούλιο Ἀσφαλείας ἐξασφάλισε καὶ τὶς δυὸ φορές στὴν Κύπρο πολὺτιμη ὑποστήριξη. Ποὺ θὰ εἶναι ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ πλατύτερη, ἂν χρειαστεῖ νὰ ἀπασχοληθεῖ ἡ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ ΟΗΕ μὲ τὸ Κυπριακό.

Ὁ λαὸς μας ζητᾷ καὶ περιμένει ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση νὰ στηριχτεῖ σ' αὐτὴ τὴν ὑποστήριξη, τὶς εὐνοϊκὲς διεθνεῖς συνθήκες καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ τοποθέτηση τοῦ προβλήματος σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχές τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου, γιὰ νὰ λυθεῖ σύντομα καὶ ὀριστικὰ τὸ Κυπριακὸ στὴ βάση τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως καὶ μὲ ἄμεση συνέπεια καὶ ἐπιδίωξη τῆ μόνιμη κατοχύρωση τῆς εἰρήνης στὴν περιοχὴ μας, στὴ λεκάνη τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου.

ΤΑ «ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΘΕΜΑΤΑ»